

EL TEMPS

El concepte temps fou utilitzat ja per Plató i Aristòtil, però ocupava un segon pla, perquè era una representació inferior de l'eternitat. Però el temps també és entès com a mesura del devenir del que existeix. Perquè sabem que el present es va fent irreversiblement passat. I que la nostra existència queda delimitada pel temps, perquè com tot, té principi i fi.

Enfront del temps tenim l'eternitat, que no és una duració infinitament perllongada sinó l'absència de temps. El temps és comprès com a passat, present i futur. Temps que en si mateixos no tenen consistència. A més, el temps en quan es pensa, ja és passat. Els moviments gnòstics parlaven del retorn etern, però el cristianisme nega la visió cíclica per situar-se en la visió lineal del judaisme bíblic. Hi ha un temps "físic" com a mesura del moviment, i un temps psicològic, del qual cadascú té el seu. A més, la història és fet i relat, perquè tot té principi, desenvolupament i fi. Ara que les maneres de saber religiós i artístic (música, teatre, poesia, etc.) han marcat el factor temps en l'àmbit de la transcendència i de la immanència. I a més, vegem l'aplicació, ús i tractament del temps en les diferents àrees del saber abstracte.

Però en la consideració i valoració del temps, hi hagué quatre etapes. En el món hebreu la mesura del temps és *l'home*. En el món grec s'hi afegeix la *persona* com actor. En el Renaixement el ser humà apareix com a *subjecte* i en la Modernitat com a *individu*. I tots quatre elements (*home*, *persona*, *subjecte* i *individu*) marquen diferents nivells de civilització a través del temps.

Pel món hebreu no hi ha temps passat, present ni futur, sinó temps perfecte o inacabat i la seva visió de la història és lineal. Pel món grec en canvi hi ha temps cíclic i un temps d'especial valor anomenat "kayrós". Pel món llatí cristià hi ha un temps cosmològic i un temps històric. I modernament es parla de: temps de treball, temps de descans, temps d'oci. Però el temps de les coses no és el temps en si mateix, ni el temps de Déu, per a qui "un dia és com mil anys, i mil anys, com un dia" (2Pe 3,8). De fet, el passat, el record i l'espera marquen el temps de la nostra vida. I per això diem que aquesta està inserida en el temps. Per això als rellotges de sol de la façana de casa meua i de la rectoria d'Olzinelles vaig fer posar: *el temps fuig i l'eternitat s'apropa*. Davant d'aquest fet inqüestionable, la resposta del món pagà era: "mengem i bevem perquè demà morirem", mentre que la resposta del cristianisme és la de la carta de sant Pau als Gàlates: "mentre tinguem temps. Fem el bé" (Ga 6,10). I això crec que és un missatge vàlid per a tothom i per a tots els temps.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL TEATRE ALS TEATRES DE SANT FELIU

A la nostra edició del passat 11 de desembre vàrem publicar la informació corresponent a la campanya de teatre de tardor i hivern organitzada i patrocinada per l'Ajuntament de la ciutat i que tindran com a escenaris els dos teatres de Sant Feliu. I diem teatres perquè és el mateix Ajuntament el que fa servir dues denominacions de l'equipament municipal. En concret totes les obres i espectacles que ha programat i se'n dona publicitat de la campanya *Guixols Escena* es fan al Teatre Auditori Narcís Masferrer. En canvi les representacions dels grups participants al *Concurs de Teatre Amateur Ciutat de Sant Feliu de Guixols* es fan al Teatre Auditori Municipal, així a seques.

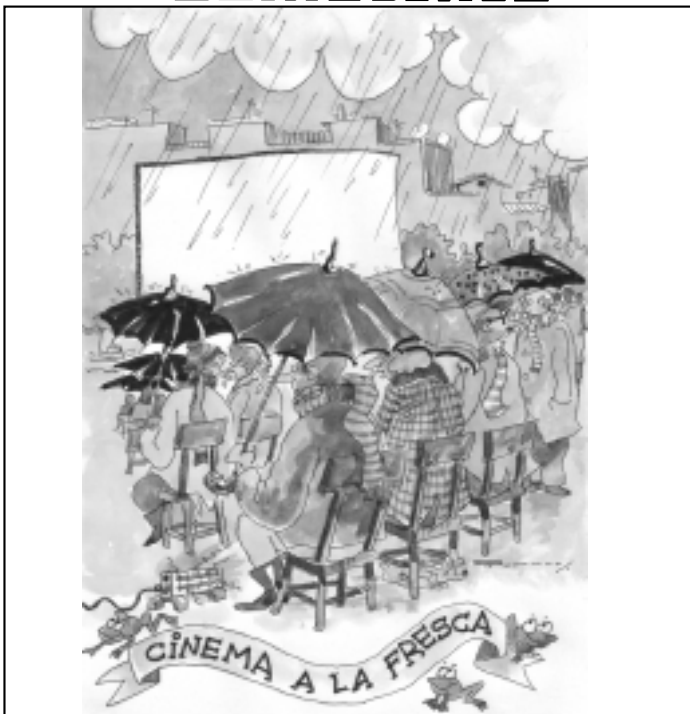
Com és possible que un Ajuntament que el mes de desembre de l'any 2012 va fer el bateig oficial del teatre amb el nom de Narcís Masferrer, encara a hores d'ara autoritzi o toleri que en activitats que ell mateix patrocina, però que no organitza, no s'utilitzi el nom correcte que li correspon. Si són entitats de fora Sant Feliu que les organitzen i no se'ls informa del nom correcte encara podria ser excusa, però que siguin de la pròpia ciutat això ja no té perdó.

A part de demostrar certa manca d'interès, també pot confondre als possibles assistents forans interessats en assistir a les sessions en no saber exactament en quin teatre es fa la funció que els interessa, si al Narcís Masferrer o al Municipal.

No obstant, el cert és que tal com s'ha publicat, a Sant Feliu tenim l'oportunitat aquesta tardor-hivern de poder visionar obres de teatre i espectacles de qualitat sense la necessitat d'haver de desplaçar-se a altres poblacions, tant en l'aspecte professional com en l'amateur dins les dues campanyes abans esmentades i a uns preus més econòmics. El *Guixols Escena* presenta obres fins al proper mes de novembre i el *Concurs de Teatre Amateur* fins al mes d'abril del proper 2015, tots amb intervals de temps curts. Al mig d'aquestes dues ofertes d'activitat teatral de grups de fora, també hi ha la del grup de Sant Feliu *Imagina'teatre* del CEM que el proper diumenge dia 19 d'octubre tornarà a posar en escena al Teatre Auditori Narcís Masferrer la comèdia *Valga'm Déu quina família*, ja com a final de representacions de la mateixa.

Sant Feliu sempre ha estat i és ciutat de teatre, amb les diverses agrupacions amateurs que ha tingut al llarg dels anys. Bo és que ara els ciutadans tinguin l'oportunitat de poder visionar peces teatrals de qualitat representades tant per artistes professionals com amateurs. Al cap i a la fi es tracta de conrear i bé l'art de Talia a la nostra ciutat.

NINOTAIRS GUIXOLENS

INUNDACIÓ

El millor dels focs artificials per festa major no és la llum –que no arriba ni a la sola de la sabata dels crepuscles que ara es veuen des de Pedralta o el Salvament–, sinó el soroll que rebota a les parets de muntanyes i edificis i que per un moment, amb l'impacte, els pressiona. Els focs sobre la badia ens dibuixen un mapa a l'orella, com si entre la nostra pell i la pell de la vall hi hagués una matèria de soroll compactat, un pont que anés de la carn a les parets, com si les explosions fossin batecs del cor i ens bombejessin la sang fins l'últim recó de la vall. I, un cop fet el rebot, tornessin fins a nosaltres, a sotraguejar-nos l'esquelet.

Aquest efecte de radar s'assembla una mica al del tro, però la natura és insuperablement més gratificant. Els trons no segueixen cap programa, són atzarosos, despenjats, i cada cabell seu és un matís. Són una altra cosa, no el soroll reflectit al mirall de parets i pedreres, als vidres de les finestres i al granit de les roques, fent tremolar les pinyes dels pins i vibrar les escorces dels suros, no, els trons trenquen d'una pedrada el mirall de les parets, que queda fet miques. Aquestes miques emmirallen la fugacitat del llamp i les reverberacions.

Per això, poques coses hi ha tan agradables com la llibertat neta del tro quan ens agafa a dintre el llit. Obrim els ulls, veiem el llampec que fa brillar un moment les esclatxes de la finestra, les lletres de la persiana, la ratlla de sota la porta, i ens distraiem comptant quan triga a arribar la banda sonora. Per l'espera de després del llamp i per l'amplada del so, mirem d'encertar per quin tros precis del sostre de la vall Sant Pere arrossega el moble.

Estava en això, doncs, fa un parell setmanes, la matinada de dimarts, fins que me'n vaig atipar. Vaig voler encendre el llum, però no hi havia corrent. Vaig agafar la llanterna, vaig anar al menjador i vaig sentir un soroll a les escales del soterrani. Al segon esglaó hi havia sortit una font i al soterrani ja hi tenia un pam d'aigua.

Quina nit més dolenta. L'endemà, molts garatjos de Sant Feliu estaven inundats. L'aigua havia sobreixit la riera de Sant Amanç. Els carrers estaven enfangats. Al Club Nàutic hi havia barques capgirades i enfonsades. La gent trucava l'asseguradora.

Ja l'hivern passat se'm va encendre la xemeneia. El foc, l'aigua, sembla que els elements em perseguixin fins a dintre casa, com si, tot i l'instint humà d'evitar-los en favor de la complicació, el nostre cos mateix acabés per atreure'ls. Vaig recordar una vegada, quan era petit, un capvespre de tempesta que vaig veure la punta d'un llamp a terra –un tronc de llum diabòlic, gruixut, verinós– a deu metres de mi. Els records, com fantasmes, busquen un cos físic per reencarnar-se. Potser la nostra essència molecular imanta aquests accidents.

TONI SALA

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACP C
ASSOCIACIÓ
CATALANA
DE LA PREMSA
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència